Enid Blyton
=
Інід Блайтон

ТАЄМНА СІМКА

Загадка для Таємної сімки

Харків
«Фоліо»
2025

Розділ 4
СТАРІ РЕЧІ ДЛЯ МІСІС СОННІНГ

Пітер із Джеком вийшли із сараю.

— А ти знаєш, де живе бабуся? — запитав Джек.

— Ні, не знаю. Але я знаю, що її прізвище Соннінг, — не розгубився Пітер. — Таке саме, як і в дівчинки. Тому я за те, щоб ми пошукали адресу в телефонній книзі.

— Блискуче! — погодився Джек. — По велосипеди зганяємо потім.

Хлопці рушили стежкою до будинку. Пітер одразу кинувся шукати телефонну книгу, а коли нарешті знайшов, заходився гортати до прізвища Соннінг.

— Що шукаєш, любий? — запитала мати, заходячи у передпокій. — Ти не можеш знайти номер?

— Я шукав номер телефону бабусі тієї дівчинки-втікачки, — сказав Пітер. — Але вона, мабуть, не має телефона.

— Але, Пітере, любий, ти не можеш просто зателефонувати до неї додому і почати розпитувати про її онуку, — стурбовано мовила мати.

— Я й не збирався, — заспокоїв матір Пітер. — Ми думали зайти до неї із Джеком, але не знаємо її адреси.

— А я знаю, — здивувала хлопчика мати. — Вона часто організовує благодійні барахолки та розпродажі для Жіночого інституту Беллінга, й ось минулого тижня вона написала мені та попросила про старий одяг.

— Барахолки? — схвильовано перепитав Пітер. — Ох, мамо, це шанс для нас! Ми можемо передати їй щось від тебе, і, можливо, вона розповість про свою онуку Елізабет! Ти ж знаєш, ми її розшукуємо, як порадив тато.

— Ото вже ця ваша Таємна сімка! — засміялася мати. — Ну гаразд, я дам вам трохи зібраних старих речей. Можете сказати, що це від мене. Але поводьтеся ввічливо й доброзичливо, і якщо вона не захоче говорити про Елізабет, не намагайтеся розпитувати.

— Добре, мамо, ми будемо дуже ввічливими, даю слово, — пообіцяв Пітер. — А де старі речі?

— Там, — мати вказала рукою на дві коробки в кутку. — Насмілюся порадити прив'язати їх до заднього багажника велосипеда, якщо вони не ввійдуть у кошики попереду. Адреса: котедж Брамбл, Блекберрі Лейн.

Хлопці схопили коробки і радісно помчали надвір.

— Ось що я називаю «пощастило»! — підстрибнув Пітер. — Тепер у нас є чудовий привід завітати до старенької.

Хлопці їхали на велосипедах, а Скемпер біг поруч, важко дихаючи. Невдовзі вони прибули до села Беллінг й одразу розпитали місцевих, як проїхати до Блекберрі Лейн.

То був маленький звивистий провулок між полями з одного боку та лісом — з іншого. Котедж Брамбл був останньою будівлею у провулку. Гарний невеличкий будиночок, густо прикрашений квітами у кашпо та декоративними рослинами, що вились по білених стінах. В саду навколо дому росли тюльпани.

— Це тут, — сказав Пітер, побачивши назву на воротах. — Бери речі, Джеку.

Хлопці підхопили картонні коробки й попрямували доріжкою до зелених вхідних дверей. Вони подзвонили у дзвіночок й незабаром почули кроки. Двері відчинила жінка у комбінезоні. Вона глянула на раптових відвідувачів із запитанням у погляді.

Пітер одразу відзначив про себе, що ця жінка не могла бути бабусею — вона мала надто молодий вигляд.

— Ми привезли трохи старого одягу для благодійного розпродажу місіс Соннінг, — сказав

він. — Чи можна поговорити з нею? Я маю дещо їй переказати від мами.

— Заходьте, — жінка провела гостей до маленької вітальні. — Покладіть коробки отуди, будь ласка. Але ви не зможете сьогодні побачити місіс Соннінг — вона в ліжку, не дуже добре почувається. А я міс Вордл, її доглядальниця. Я обов'язково передам їй, що ви принесли речі.

— Гадаю, вона дуже засмучена через свою онуку, — Пітер одразу перейшов до суті. — Моя мама також важко це сприйняла.

— Авжеж, бабуся вкрай стурбована, — підтвердила припущення Пітера міс Вордл. — Вона дуже любить Елізабет і понад усе хоче, щоб дитина прийшла сюди. Вона не вірить у всі ці дурниці про крадіжку грошей. І я не вірю!

— Ви знаєте Елізабет? — запитав Пітер.

— Ще б пак знаю! Ще відколи вона була отакою заввишки! — міс Вордл показала зріст малої дитини. — Приємнішої, чеснішої і відвертішої дитини я ніколи не бачила. Часом трохи пустунка, але не більше. Бідна дитина! Я навіть не можу думати про те, що вона десь ховається і боїться вийти.

— Як ви гадаєте, вона може бути десь поблизу? — запитав Джек. — Її бачили неподалік, чи не так?

— Авжеж, і, більше того, я вважаю, що вона заходила сюди, в дім! — міс Вордл стишила голос. — Я не сказала про це місіс Соннінг, щоб не тривожити її. Але після вчорашньої ночі зникло кілька моїх тартів, м'ясний пиріг і бляшанка печива! І плед із дивана в другій вітальні!

Оце справді було новиною! Пітер зиркнув на Джека. Елізабет точно мала бути десь неподалік!

— Як ви думаєте, чому вона не прийде до бабусі й не залишиться тут замість переховування? — запитав Пітер. — Люди зазвичай ховаються, коли відчувають провину. Але ви кажете, що не вірите, що Елізабет винна і що вона вкрала гроші!

— Це правда, не вірю, — підтвердила міс Вордл. — Та річ у тім, що гроші знайшли в її комоді. То що тепер людям думати?

— Хто там, Еммо? Хтось прийшов? — раптом пролунав голос згори. — Чи є якісь новини про Елізабет?

— Це місіс Соннінг. Вам краще піти, — прошепотіла міс Вордл і швидко побігла сходами нагору.

— Ходімо, Джеку, — ступив до виходу Пітер. — Тепер у нас багацько інформації. А в понеділок буде ще більше! Я назбираю ще одну повну коробку старого одягу, і ми занесемо її міс Вордл. Подивимось, чи розповість вона ще щось цікаве — раптом ще один пледик зникне? Чи пиріг? Нумо за мною, Скемпере, ми гарно попрацювали!

Розділ 5
ПЕМ І БАРБАРА ЗАЙНЯТІ СПРАВОЮ

Як просувалися справи в інших? Пем і Барбара провели час украй насичено. Вони запланували прочесати ліс і поля у східній частині Беллінга. У той самий час хлопці разом із Дженет досліджували решту території села — наскільки могли.

— Подивися, там у полі є старий сарай, — важко дихала Барбара, долаючи пагорб на велосипеді. — Ходімо глянемо, чи там хтось не оселився раптом.

Дівчатка залишили велосипеди біля огорожі й вибралися на поле. Сарай був добротний, а двері — на замку.

— Гм, замкнено, — промугикала Пем. — Цікаво чому. Сараї в полях зазвичай ніхто не зачиняє. Барбаро, як би нам зазирнути всередину?

— З цього боку є крихітне віконце, — вказала пальцем Барбара. — Але воно розташоване надто високо, щоб можна було зазирнути всередину. Подивімося в замкову щілину.

Крізь замкову щілину не було видно абсолютно нічого, оскільки в сараї панувала непроглядна

темрява. Потрібно було будь-що зазирнути у вікно! Пем підкотила велосипед до сараю і попросила Барбару потримати його, щоб самій спробувати стати ногами на сидіння. Пем уже майже провернула цей акробатичний трюк, коли гучний вигук налякав її — вона миттєво втратила рівновагу й упала на землю.

— Гей ти! Що ти тут робиш?!

Дівчатка обернулися й побачили працівника ферми, він йшов до сараю і вів за собою коня. Пем не встигла придумати жодного виправдання, тож сказала правду.

— Ми... Нам просто стало цікаво, що там у сараї, — затинаючись, промовила вона. — Ми не зробили нічого поганого.

— Це сарай з моїми інструментами, — пробурмотів чоловік. — Ач які маленькі пронири! Ану геть звідсіля, поки я не викликав поліцію!

Дівчатка чимдуж дременули з поля: Барбара побігла, а Пем погнала на велосипеді навпростець, підстрибуючи на кочках. Боже, який злющий тип!

— З наступним сараєм нам слід бути обережнішими, — зауважила Пем, все ще чимдуж крутячи педалі. — О, дивися, якийсь вагончик. Бачиш? Там, у полі. Гарне місце для сховку. Тільки, прошу тебе, цього разу будьмо обережнішими. Я вартуватиму, а ти роздивишся, що там всередині. Швиденько!

Пем стояла на варті біля старезного, облущеного поламаного вагончика. Здавалося, там ніхто не жив уже багато років.

Барбара обережно піднялася сходинками й зазирнула всередину. Вона схвильовано покликала подругу:

— Пем! Тут хтось живе! Я бачу кілька старих брудних пледів — чи ковдр — й алюмінієвий кухоль з тарілкою. Підійди та глянь!

Пем також піднялася сходинками.

— Фу! — дівчинка затиснула носа пальцями. — Який жахливий сморід! Спускаймося, Барбаро. Сама б ти точно ніколи не переховувалась у такому місці. Як і будь-яка інша дівчинка. Мене зараз знудить.

— Ти маєш рацію, я б краще ночувала в канаві, ніж тут, — погодилась Барбара. — Подихай, Пем, нудота пройде. Тоді продовжимо роботу. Сьогодні нам треба про щось доповісти сімці, і краще — про корисне.

Нудота Пем швидко минула, й подружки знову вирушили на пошуки будь-якої можливої схованки. Але, окрім хатинки дорожнього робітника, вони більше ні на що не натрапили. Біля хатинки дівчатка навіть не зупинялися, оскільки у вікні виднівся робітник — він саме обідав.

— А як щодо лісу? — запитала нарешті Пем. — Тут неподалік якраз хвойно-листяний, у ньому

багато густих кущів. Ми могли б пошукати й там. Маємо ще годину.

Дівчата доїхали до лісу й залишили свої велосипеди біля першого-ліпшого дерева.

— Потрібно пересуватися якнайтихіше, — прошепотіла Пем. — Ти йди тією стежкою, а я піду цією. Свисни двічі, якщо побачиш щось цікаве.

Пем ступала тихенько, за нагоди рухалася за стовбурами дерев, зазираючи за всі густі кущі (і навіть під них). Але нічого цікавого чи захопливого вона не побачила. Пем знайшла лише порожню пачку від сигарет, а Барбара — брудну хустинку з ініціалами «Д. П.». Дівчатка не зарахували ці речі як цінні чи корисні для розслідування. От якби на носовичку було вишито «Е. М. В. С.», то була б зовсім інша справа!

Раптом Пем різко схопилася за Барбару — бідна дівчинка аж підскочила.

— Тихо, хтось іде! — Пем зашипіла подружці на вухо.— Це дівчинка, придивися!

Вони хутко прослизнули під густезний кущ і почали вглядатися крізь листя. Це була школярка! У темно-синій шкільній формі. Вона прямувала стежкою просто до їхнього куща.

— Не рухайся. Ми підемо за нею! — прошепотіла Пем. — Б'юся об заклад, що це дівчинка, яка нам потрібна!

Натягнутий на самі очі капелюх приховував обличчя дівчинки. Вона цілеспрямовано підійшла до куща, а потім... раптово гепнулась на нього, мало не розчавивши Пем і Барбару! Незнайомка почала несамовито реготати.

— Це Сьюзі! Жахлива сестра Джека Сьюзі!!! — обурено закричала Барбара. — Відчепися, ти ледь не розчавила нас, Сьюзі! Для чого ти це зробила?!

— Бо ви вичікували тут, аби напасти на мене, чи не так?! — звинуватила дівчат у підступних намірах Сьюзі. — Я помітила, як ви заповзаєте під кущ!

— Ми взагалі-то не на тебе чекали, — гиркнула Пем.

— А на кого ж тоді? — не відставала Сьюзі. — Що ви тут робили? Ну ж бо зізнавайтесь!

Зміст

Розділ 1. Щось цікавеньке 3
Розділ 2. Стук-стук 8
Розділ 3. Переважно про Елізабет 13
Розділ 4. Старі речі для місіс Соннінг 18
Розділ 5. Пем і Барбара зайняті справою 23
Розділ 6. У стайнях 29
Розділ 7. Новини від Тома 34
Розділ 8. Ще одні збори 39
Розділ 9. Звітування і планування 45
Розділ 10. Міс Вордл повідомляє дещо нове 50
Розділ 11. Том та кілька хвилюючих моментів 55
Розділ 12. Як же дратує! 61
Розділ 13. Чекати та спостерігати 66
Розділ 14. Справжня загадка! 71
Розділ 15. Сварки 76
Розділ 16. Несподівані новини 81
Розділ 17. Чудернацький хід справи 87
Розділ 18. Пітер божеволіє 92
Розділ 19. Пречудове завершення 98
Бонус від Інід Блайтон 104